

Evangelická teologická fakulta

Posudek oponenta bakalářské práce

**Název práce: Průběh a hlavní oblasti posttraumatického rozvoje rodičů
v důsledku narození dítěte s postižením**

Jméno studenta: Petr Kopecký

Jméno vedoucí: Mgr. Anna Klimešová

Jméno oponenta: RNDr. Mgr. Ivana Čihánková

Text posudku:

Cíl práce není přesně formulován, v úvodu autor píše, že se hodlá věnovat „pozitivním zkušenostem rodičů dětí s mentálním postižením“, na začátku praktické části pak uvádí cíl výzkumu: „výzkum je proto zaměřen na proces posttraumatického růstu, chápaného jako pozitivní přínosy rodičů plynoucí z jejich zkušenosti života s dítětem s vážným postižením,“ a v závěru píše, že cílem práce bylo „shromáždit informace, popsat reakci a proces, jakým se rodiče vyrovnávají s narozením postiženého dítěte, a který v některých případech vede k posttraumatickému rozvoji“. Tento nejasně formulovaný cíl způsobuje značné roztržité témat práce, kdy se autor věnuje mnoha stránkám vyrovnávání se s traumatem, ale není zcela jasné, k čemu práce směřuje.

Teoretická část obsahuje informace o podstatě psychického traumatu, faktorech ovlivňujících míru psychické zátěže, ego-obranných mechanismech, teoriích Elisabeth Kübler-Rossovové a Richarda Lazaruse, a Carverově modelu behaviorální seberegulace – autorovi se zcela nepodařilo provázat informace do logického celku, celá teoretická část se věnuje spíše způsobům vyrovnávání se s traumatem, než vlastnímu tématu práce – posttraumatickému růstu.

V empirické části se pak nacházejí výsledky šetření s dvěma matkami dětí s postižením, pro něž autor využil tři metody: kreslení čáry života, dotazník PTGI a polostrukturovaný rozhovor. Není zcela jasné, proč autor vybral zrovna tyto respondentky, sice píše, že to bylo proto, že v testu PTGI dosáhly více než 50% bodů, ale není vysvětleno, jestli tento test zadal více osobám, a jaké byly jejich výsledky v porovnání s vybranými respondentkami.

I při zpracování dat ze šetření autor přechází z jedné teorie do druhé, aniž by bylo jasné, kam vlastně má šetření směřovat. V práci také chybí prepisy rozhovorů, aby bylo možno porovnat závěry autora se skutečnými výpověďmi respondentek (autor cituje z rozhovorů vždy jen několik slov a ne ucelenější pasáže).

Autor zřejmě při posuzování úrovně posttraumatického růstu vychází jen z dotazníku PTGI, protože jinak porovnává výpovědi respondentek opět pouze s teoriemi vyrovnávání se s traumatem. Je také otázkou, zda cílem posttraumatického růstu je, aby dotyčný člověk dokázal „najít v celé situaci více pozitivních stránek“, jak autor uvádí při hodnocení výpovědi jedné z respondentek.

Práce obsahuje značné množství formálních chyb – dvakrát se zde vyskytuje označení kapitol 6.1 a 6.2, čitelnost práce pro neodborníka ztěžuje časté užívání zkratk (je lépe používat celá označení), u poznámek pod čarou jsou užívány různé velikosti a typy písma. Místy se v textu vyskytují části formulací, které tam zřejmě zůstaly z předchozích verzí textu, takže jsou některé pasáže těžko srozumitelné (např. „*Následný výzkum je proto zaměřen na proces posttraumatického růstu (PTG), chápaného jako rodiči pozitivní přínosy rodičů plynoucí z jejich zkušenosti života s dítětem s vážným postižením*“, str. 36), a práce také obsahuje větší počet pravopisných a stylistických chyb.

Otázky, podněty k diskusi při obhajobě:

- Co považujete za nejdůležitější známky, že k posttraumatickému růstu skutečně dochází?

Práci doporučuji k obhajobě a navrhuji hodnotit ji stupněm: D (uspokojivě).

V Praze dne 15. 6. 2019

.....

RNDr. Mgr. Ivana Čihánková